

LBRIS

We know
books

GABRIELA GHEORGHÎȘOR

**VĂDUVA
PLĂTEȘTE DUBLU**

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Cuprins

I. Destrămare	5
<i>Destrămare</i>	7
II. Cutia neagră	21
<i>Marea frumusețe</i>	23
<i>Moșteniri</i>	24
<i>Văduva plătește dublu</i>	25
<i>Cutia neagră</i>	26
<i>Catalogul traumelor</i>	28
<i>Oglinda</i>	29
<i>Chipul</i>	30
<i>Efigia</i>	31
<i>Intrarea în clișeu</i>	32
<i>Levitația</i>	33
<i>Îngerul păzitor</i>	34
<i>Scriu să-mi negociez pacea</i>	35
<i>Viața mea la bloc</i>	36
<i>Dragostea într-o lume târzie</i>	38
<i>Singurătăți</i>	39
<i>Când eram mică</i>	40
<i>Tu și cu mine</i>	41
<i>Bunicul meu se roagă</i>	42
<i>Poem pentru tata</i>	43
<i>Bateria</i>	44
<i>Aniversare</i>	45
<i>Bărbatul meu de nisip</i>	47

În patul meu	48
Vara în Sud	50
Cinema în aer liber	51
III. Bătălia	53
Bătălia	55
Poemul despărțirii	57
Solstițiul de vară	58
Noaptea	59
Rit de trecere	60
Blank poetry	61
Caracatița	62
Învierea	63
O seară la filarmonică	64
Formula secretă	66
În loc de rugăciune	67
Monogramă	68
Retro	69
Mutilare	70
Doliu	72
Nimicirea	74
Reîntrupare	75
Stârvul	77
Moaștele	79
O poveste	80
Arta cruzimii	82
Ultima frontieră	83
Artă plastică	84
Alice în cristalin	86
Harta călătoriilor	88

LBRIS

We know
books

I.

Destrămare

Sufletul meu destrămat ca o dantelă veche
nu mai poate înveli niciun suflet.

Mi-am promis în jurnal, la optsprezece ani,
că o să fiu scriitoare, cum te întrebau
oracolele din copilărie: Ce vrei să devii
când te faci mare?

Cu ce literă începe numele băiatului
care-ți place? Asta era amuzant.

Nu există litere pentru fata de împărat
fără stea și fără noroc.

La nașterea mea,
ursitoarele s-au făcut criță.

Mă mișc precum o țestoasă
care nu mai găsește drumul spre mare.

Când îmi scot vălurile,
pielea mea strălucește ca mătasea.

Tu îmi numeri vertebrele,
de parcă aș fi o specie preistorică.

Sunt laptele cu cacao care-ți plăcea
când te jucai „Țară, țară, vrem ostași“.

Sunt ostașul tău, îmi spui
și adormi mângâiat în brațele mele.

Diminețile ne iubim cu disperare
și nu mai auzim trenurile care trec,
nici avioanele ce zboară spre Europa.

În ce țară ai vrea să trăiești?
În țara în care dragostea nu moare
după zece sau douăzeci de ani.

Suntem la limită, până unde
crezi că ne putem întinde?

Patul meu este cam mic pentru tine
și prea bătrân pentru un vis nou.

Au izbucnit iar războaiele în lume,
moartea trezește pofta de dragoste.

Câte scântei scoți pe gură, femeie?
Te enervezi când eu nu mai tac
și nu vreau să fiu prințesa adormită.

Ești cu un picior în Orient
și cu o talpă ieșită din mit.

Iar bați câmpii și-l citezi pe Nichita,
dar degeaba,
poeta are prea multă viață personală.

Aici, la marginea Occidentului,
ne permitem deja luxul de a fi singure.

Cărțile ne țin loc de bărbați,
păpușile ne-au ținut loc de copii.

Seminția mea se va stinge
și nu pot să sufăr îndeajuns pentru asta.

Poate că nu sufăr îndeajuns pentru nimic,
nici pentru neam, și nici pentru țară.

Nu am rădăcini, nu am viitor în sângele meu.
Patria e somn fără vise.

Când te pocnește realitatea,
umbli cu fruntea bandajată
ca un rănit de război.

Sufletul meu deșirat ca pânza Penelopei noaptea
nu mai poate înveli niciun suflet.

*Vedeam lucruri care ar fi putut fi frumoase
dacă le-aș fi putut atinge.
Dar nu le-am atins niciodată și niciodată n-o voi mai face.
Erau ca gheața fragilă sau sticla...*

Stanislaw aş putea fi eu,
nu numai boala te împiedică să atingi frumuseţea.

Frumuseţea din artă e adesea zaharisită,
prea amară, prea acră, prea iute.
Frumuseţea divină doar este.

Vezi călugăriţa care urcă treptele în genunchi,
vezi lumina dimprejurul crucii.

Eşti la Roma şi auzi ţipătul sfâşietor
al pescăruşilor în noapte.

Treci dintr-un film în altul
până când ajungi la imaginea însorită.

O lumină blândă, care dezmiardă lucrurile şi oamenii,
îi purifică şi îi aduce într-o stare de transparenţă lichidă.

O lumină ameţitoare, narcotizantă,
care fierbe sângele şi întăreşte spiritele,
creează o agitaţie violentă.

O lumină putredă, crepusculară,
care înnămoaleşte cugetele, ca un opiaceu,
le umple de torpoare.

O lumină sprintă, aurorală,
care întinereşte firea,
trezeşte setea de viaţă şi de vin.

O lumină arzătoare, grea ca mierea,
care şterge contururile
şi aruncă un vâl auriu peste lume, o muzeifică.

Împletesc toate luminile Italiei într-un leagăn de vis,
la un țărm de mare, ca un *ponte vecchio* între amintire și jind.

Ai găsit iar punctul de fugă din tine,
dar acum țestoasa s-a răsturnat
și se zbate zadarnic.

Mâna lui Dumnezeu o întoarce,
gingaș, ca pe o păpușă stricată.

Nu va rămâne din mine decât carapacea asta
din cuvinte vag potrivite.

Fosforescența licuriciului
cine o poate vedea?
Noaptea e deasă.

Dacă voi apuca să îmbătrânesc,
o să-mi pun mănuși din dantelă,
o să îmbrac rochii de catifea,
o să port brățări și mărgelă,
o să fiu scânteietoare
ca un altar ambulat.

Uite-o pe baba aia nebună, vor striga
după mine copiii din cartier.

Și-a scos moliile la plimbare,
își vor da coate gospodinele măritate.